

Αθωνική

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΗ ΚΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 231

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Πρόμαχος και στῦλος τῆς ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Κάποτε ὁ Ἅγιος Σπυρίδων βρισκόταν σέ μία Τοπική Σύνοδο στήν Λήδρα τῆς Κύπρου, τήν σημερινή Λευκωσία, πού ἦταν καί τότε πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ. Ἐπίσκοπος Λήδρας ἦταν ὁ μαθητής του Τριφύλλιος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχαίστης καί, ὅπως προβλέπουν οἱ Πράξεις τῆς Ἐκκλησίας, προΐστατο τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι καί Συνεπίσκοποι ἦταν στό Σύνθρονο.

Κάποια στιγμή, ὁ Τριφύλλιος διάβαζε τό Εὐαγγέλιο τοῦ Παραλύτου, ὅπου λέγει "ἄρον τόν κράββατόν σου καί ὑπαγε εἰς τόν οἶκόν σου". Ὁ Τριφύλλιος, λόγω του ἀρχαϊσμοῦ του, εἶπε: "ἄρον τόν σκίμποδά σου καί ὑπαγε εἰς τόν οἶκόν σου". Δέν ἤθελε νά πῆ τήν λαϊκή αὐτή λέξι... κράββατον, κρεβάτι πού λέμε σήμερα.

Τότε ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὅπως λέγει ὁ ἱστορικός Σωκράτης τοῦ 5ου μ.Χ. αἰῶνος, σηκώνεται ἐπιδεικτικά καί μέ τὰ ἄμφια ὅπως ἦταν κατευθύνθηκε πρὸς τήν ἐξοδο. Ὅλοι νόμισαν πὼς κάτι ἔπαθε. Τόν πλησίασαν λοιπόν καί τόν ρώτησαν:

- Γέροντα, τί ἔχεις;

Καί ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, εἰς ἐπήκοον ὄλων, ἀπάντησε:

- Δέν μπορῶ νά μείνω ἐδῶ μέ ἓναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ντρέπεται νά πῆ αὐτό πού εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός!!!

Ἐάν λοιπόν ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ πρόμαχος καί στῦλος τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τήν παραποίησι μιάς καί μόνον λέξεως ἐτήρησε τέτοια στάσι, τότε ποιά εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη στάσι ἔναντι ὄλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τίποτε ὄρθιο δέν ἀφσαν καί κύριο μέλημα ἔχουν τήν διαστρέβλωσι καί παραχάραξι τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως;

Εἶναι ὄντως ἀξιοθαύμαστη ἡ πνευματική εὐαισθησία, ἡ ὁποία διέκρινε τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας σέ θέματα πίστεως. Καί ὁ θαυμασμός αὐξάνει ὅταν, ἐρευνῶντες τήν Ἱστορία, διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Ἅγιος Σπυρίδων, ὁ πρόμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ διὰ θαύματος θριαμβεύσας εἰς τήν Ἀ' Οἰκουμένη Σύνοδο, ἀκόμη καί μετά θάνατον, ὅταν ἐπὶ ἐνετικῆς κατοχῆς ἀνηγέρθη Παπικό ἀλτάριο μέσα στόν Ἱερό του Ναό στήν Κέρκυρα, ἀφοῦ συμβούλευσε καί θαυμαστῶς ὑπέδειξε περὶ αὐτοῦ τὰ δέοντα, ἀλλά δέν εἰσακούσθηκε, τότε, ὦ τοῦ θαύματος, κατέκαυσε τοῦτο δι' ἀστραπιαίου πυρός, πρὸς μεγάλη χαρά τῶν Ὁρθοδόξων, ὄχι μόνο διδασκῶν, ἀλλά μεγαλύνων καί διατρανῶντων μέ τόν τρόπο αὐτό διὰ μία ἀκόμη φορά τήν Ὁρθόδοξο Πίστι.

"Ὁὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως"

(Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικός)

Ἀπό
τὴν
Ἐοφίᾱ
τῶν
Γερόντων

✘ Ὅ,τι κάνουμε, νά τό κάνουμε ἐπειδὴ τό θέλουμε, ἐλεύθερα, ὑπεύθυνα καί, τό κυριώτερο, μέ εὐχαρίστησι.

✘ Πρέπει νά ἀποκη-σοῦμε ἀπό τώρα τήν χάρι τοῦ Θεοῦ. Χωρίς τήν χάρι τοῦ Θεοῦ οἱ προσπάθειές μας δέν θά φέρουν ἀποτέλεσμα καί δέν θά κατακτή-

σοῦμε τόν Παράδεισο. Ὁ Θεός μᾶς δίνει τήν χάρι Του, ὅταν ἐμεῖς εἴμαστε ταπεινοί. Πολλοί λένε ὅτι ἡ χριστιανική ζωὴ εἶναι δύσκολη καί δυσάρεστη. Ἐγὼ λέω ὅτι εἶναι εὐχάριστη καί εὐκόλη, ἀλλά ἀπαιτεῖ δύο προϋποθέσεις: ταπεινῶσι καί ἀγάπη.

† **Γέρων Πορφύριος**

✘ Ὅσο κι ἂν μᾶς πικράνη κάποιος, ἄς μὴν τοῦ ἀνταποδίδουμε τήν πικρία, τήν ὁποία μᾶς προξένησε, γιά νά μὴν ὁ δρόμος ἀνοιχτός νά ἐπιστρέψῃ, ὅταν βρεθῆ σέ ἀνάγκη.

✘ Ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς πρέπει νά τὰ βλέπουμε ὑπὸ τό πρῖσμα τῆς αἰωνιότητος. Τότε μόνο μπορούμε νά διακρίνουμε τίς πραγματικές τους διαστάσεις.

† **Γέρων Ἐπιφάνιος**

✘ Δέν λυπεῖται ὁ Χριστός τόσο, διότι Τόν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅσον λυπεῖται διότι οἱ Χριστιανοί, διὰ τοὺς ὁποῖους ἔχυσε τό αἷμα Του καί τό χύνει καθ' ἐκάστην εἰς τὰ ἅγια Θυσιάστῆρια, αὐτοὶ καθ' ἐκάστην Τόν σταυρώνουν μέ τίς ἁμαρτίες τους.

✘ Ὁ ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ταπεινῶσι, εἶναι σάν τό σπῖτι πού δέν ἔχει θεμέλια ἢ εἶναι κτισμένο στήν ἄμμο.

† **Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος**

✘ Δέν πρέπει νά ἀπελιζόμαστε, ὅταν ἀγωνιζόμαστε ἀλλά δέν βλέπουμε καμμιά πρόοδο, παρά μόνο μηδενικά. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μηδενικά κάνουμε. Ὁ Χριστός, ὅμως, βλέποντας τήν μικρὴ μας προσπάθεια, βάζει ἀνάλογα μιά μονάδα στήν ἀρχὴ καί ἔτσι τὰ μηδενικά μας παίρνουν ἀξία, καί βλέπουμε λίγη προκοπή.

✘ Ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅταν ἔχει τὰ ὑλικά ἀγαθὰ "ἐπ' ἀφθονία". Τότε δύσκολα αἰσθάνεται τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τίς εὐεργεσίες. Θέλει νά παρασύρῃς κάποιον μακριὰ ἀπὸ τό Θεό; Δώσε του ἀφθονα τὰ ὑλικά ἀγαθὰ.

† **Γέρων Παῖσιος**

Ὁ θεμέλιο ὄλων τῶν καλῶν ἔργων εἶναι ἡ νηστεία, συνήθιζε νά λέη ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος. Μ' αὐτὴν τὰ ἄγρια πάθη δαμάζονται καὶ ὑποχωροῦν οἱ κακές ἐπιθυμίες. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου, τὰ δάκρυα, ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐξαφάνισι τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν εἶναι ἀποτελέσματα τῆς νηστείας. Μὲ τὴν νηστεία κόβεται ἡ ραθυμία καὶ ἡ ἀμέλεια, κακίες θανάσιμες γιὰ τὴν ψυχὴ. Ἡ νηστεία ἐξαλείφει κάθε αἰσχυρὴ φαντασία καὶ δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν πόθο γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Στὶς ψυχές πού νηστεύουν, ὅπως προστάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ἐπαναπαύεται ὁ Χριστός. Ὅσοι νηστεύουν ἔχουν τὴν ἐλπίδα τῆς κληρονομίας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ὅποιος παραμελεῖ τὴν νηστεία, ἄς γνωρίζει ὅτι μετακινεῖ τὸ θεμέλιο ὄλων τῶν ἀρετῶν. Γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ κάθε ἐργασίας γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ ὁ δρόμος πού ὁδηγεῖ στὸν Χριστό. Γιὰ νά φυλάξῃ ὁμῶς κάποιος τὴν νηστεία χρειάζεται ὑπομονή, γιατί πρέπει νά θυσιάσῃ μερικά φαγητά, πού εὐφραίνουν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἱκανοποιοῦν.

Τὸ πολὺ καὶ εὐχάριστο φαγητὸ ἀνοίγει στὴν ψυχὴ τὸν δρόμο πρὸς τοὺς σαρκικούς λογισμούς. Καὶ συμβαίνει πολλές φορές νά ξυπνᾶνε μὲα μας πάθη ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, μόνο καὶ μόνο ἀπὸ τὴν λαίμαργία. Ἔτσι, σιγά-σιγά, χωρὶς νά τὸ πάρῃ κάποιος εἶδησι, αἰσθάνεται πνευματικὴ ψυχρότητα καὶ ἐξατμίζεται ὁ θεῖος ζήλος γιὰ τὴν νηστεία. Χαλαρώνεται κάθε προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ ἀρχίζει ὁ ὕπνος τῆς ψυχῆς, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Ἡ ψυχὴ γεμίζει ἀπὸ σκοτάδι, ταραχὴ καὶ χαινότητα καὶ, τέλος, ἐρχεται ἡ ἀκηδία, πού εἶναι ἡ ἑλλειψὶ φροντίδας γιὰ κάθε πνευματικὴ προσπάθεια. Τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν φύσι του εἶναι ἀργό καὶ, ἂν δέν τὸ βιάσουμε, δέν θά γευθοῦμε ποτέ τὴν γλυκύτητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Γιατί τὸ σῶμα εἶναι ἀντίπαλος τῆς ψυχῆς καὶ ζητᾷ αὐτὰ πού δέν θέλει ἡ ψυχὴ, ὅπως λέει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

“Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός, ταῦτα δὲ ἀντίκεινται ἀλλήλοις”.

Τὸ φαγητὸ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἡ χρῆσι τους εἶναι λογικὴ, ἡ κατάχρησι ὁμως παράλογη καὶ καταστρεπτικὴ.

Πρέπει νά γνωρίζουμε καλὰ τὴν ἀδυναμία μας καὶ τὴν ἀρρώστια μας, γιὰ νά παίρνομε τὰ κατάλληλα μέτρα. Ποτέ δέν πρέπει νά ἐπαναπαυόμαστε, γιατί οἱ ἀπαιτήσεις τῆς σάρκας δέν σταματᾶνε. Ὅσο περισσότερο τὴν ταλαιπωροῦμε μὲ τὴν νηστεία, τόσο περισσότερο πνευματικὸ καρπὸ θά ἔχομε. Ὅσο τὴν περιποιόμαστε καὶ τὴν προσέχομε, τόσο κακὸ τῆς κάνομε. Καὶ τὸ κακὸ δέν σταματᾷ στό σῶμα, ἀλλὰ προχωράει καὶ στὴν ψυχὴ. Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι στενά συνδεδεμένα καὶ ἀποτελοῦν τὸν ὅλο ἄνθρωπο. Μόνο ὁ θάνατος τὰ χωρίζει, γιὰ νά τὰ ἐνώσῃ ὁ Θεός πάλι στὴν αἰωνιότητα, μὲ τὴν Ἀνάστασι.

Ἄς μὴ δειλιάζομε ὅταν ἀντιδρᾷ ἡ σάρκα, γιατί θέλει ὅλα τὰ εὐκόλα καὶ τὰ καλὰ. Αὐτὸ δέν εἶναι γιὰ τὸ ψυχικὸ μας συμφέρον. Ἡ στέρησι καὶ ἡ πείνα στενοχωροῦν τὴν σάρκα. Μὴν ὑπολογίσομε τὶς ἀντιδράσεις τῆς. Τὴν σάρκα θά τὴν φροντίζομε μέχρις ἐκεῖ πού δέν βλάπτει τὴν ψυχὴ μας. Ὅταν οἱ ἀπαιτήσεις τῆς προχωροῦν, ἐμεῖς δέν θά ὑποχωροῦμε. Οἱ παράλογες ἐπιθυμίες τῆς σάρκας ἀνοίγουν τὸν δρόμο γιὰ τὶς ἀκόλαστες ἐπιθυμίες καὶ πράξεις.

Βέβαια, αὐτὰ μᾶς φαίνονται λίγο ἀπίστευτα. Εἶναι ὁμως τὸ ἀπόσταγμα τῆς πλοῦσιας πείρας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πού τὰ δοκίμασαν στὴν πράξι πολλές φορές. Αυτοί, πού μάραναν τὴν σάρκα μὲ τὴν νηστεία, γνώριζαν πολὺ καλὰ τὴν ὠφέλεια πού προσξενοῦσε ἡ νηστεία στὴν ψυχὴ τους. Ὅποιος χαλιναγωγεῖ τὸ

σῶμα, μπορεῖ νά κυριαρχήσῃ καὶ στὶς κακές ἐπιθυμίες. Ὅποιος περιφρονεῖ τὰ μικρά, νικεῖται καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα. Ὅποιος πολεμᾷ τον ἐχθρὸ στὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ καὶ ὑποφέρει τὶς θλίψεις καὶ τὶς ταλαιπωρίες τοῦ σώματος, αὐτός δέν θά φοβηθῇ τὴν μέλλουσα Κρίσι.

Ὁ διάβολος ἀγωνίζεται νά καταργήσῃ τὴν νηστεία σιγά-σιγά. Δέν μᾶς λέει νά μὴ νηστεύομε, ἀλλὰ μᾶς ὑποβάλλει νά κάνομε μιά μικρὴ ὑποχώρησι. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γι' αὐτόν, γιατί ὕστερα θά ζητήσῃ καὶ ἄλλη ὑποχώρησι, ὁπότε, ὅταν θά μᾶς βρῇ ἀδυνάτους, θά μᾶς ἐπιτεθῇ καὶ θά μᾶς νικήσῃ τελειωτικά.

Ἄς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι αὐτός ἡμέρα καὶ νύχτα στέκεται, περιμένει καὶ παραδοκεῖ γιὰ νά μᾶς αἰχμαλωτίσῃ. Πανοῦργος, πονηρός, δόλιος καὶ ἀναιδής, περιμένει μιά μικρὴ μας ἀμέλεια στό θέμα τῆς νηστείας γιὰ νά μῆπ, στὴν συνέχεια, στὴν ψυχὴ μας καὶ νά μᾶς βλάψῃ. Κι ἐπειδὴ γνωρίζει ὁ διάβολος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν φύσι του ἀγαπᾷ τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν παρηγοριά τοῦ σώματος, αὐτὰ τὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ νά ξεσηκώσῃ μέσα μας τὰ ἀμαρτωλὰ πάθη.

Γνώριζε καλὰ ὅτι ἡ σοφία καὶ ἡ φρόνησι σου εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν δυσκολιῶν πού φέρνει ἡ νηστεία. Μὴ ξεχνᾷς ὅτι θά προχωρήσῃς σιγά-σιγά καὶ ὄχι πολὺ γρήγορα, γιατί, ὅπως εἶπαμε καὶ πιο πάνω, τὰ μεγάλα καὶ ἀπότομα ἄλλατα στὴν ἀρετὴ εἶναι ἐπικίνδυνα. Ἄς ἀρχίσομε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς μικροὺς κόπους, γιὰ νά μπορέσομε νά φθάσομε καὶ στοὺς

μεγάλους. Πραγματικὸς φιλόσοφος εἶναι ἐκεῖνος πού προσέχει τὰ μικρά, γιατί μετὰ θά προσέξῃ καὶ τὰ μεγάλα. Δέν μπορεῖ κάποιος ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ πάντα καὶ νά νομίζῃ ὅτι μπορεῖ εὐκόλα νά νικήσῃ τὰ πάθη του. Κόψε τὸ λίγο, γιὰ νά κόψῃς καὶ τὸ πολὺ.

Τρῶγε μὲ μέτρο καὶ τότε θά κατορθώσῃς ἀρκετὰ πράγματα στὴν ἀρετὴ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει μέτρο, γίνεται χειρότερος καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Ὑπομένοντας μιά μικρὴ λύπη, μὲ τὴν στέρησι ὠρισμένων ὡραίων φαγητῶν, θά ὑπομείνῃς στὴν συνέχεια καὶ τὶς μεγάλες λύπες αὐτῆς τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἀνόητοι ἐκεῖνοι, πού γιὰ μιά μικρὴ ἀνάπαυσι θυσιάζουν τὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Καλύτερα νά ὑποφέρῃ κάποιος τὶς δοκιμασίες τοῦ σώματος, παρά νά κατακριθῇ ἀπὸ τὸν Χριστὸ σάν ράθυμος.

Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος εἶναι προσεκτικὸς καὶ ξύπνιος, προσπαθώντας νά φυλάξῃ τὴν ζωὴ του ἀπὸ τὶς παγίδες πού στήνει ὁ διάβολος. Νά εἶσαι λοιπὸν ἀνδρείος στὴν ἀρετὴ, γιατί ὁ δειλὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀρρώστια ν' ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸ σῶμα του, ἀποφεύγοντας τὴν νηστεία, πού τόσες χάρες προσφέρει στὴν ψυχὴ. Ἀκόμη αὐτὸ εἶναι καὶ σημάδι ἀπιστίας. Μὴ ξεχνᾶμε τὴν νηστεία τοῦ Κυρίου, πού ἔκανε σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀρχίσῃ τὸ σωτήριο ἔργο του. Ἡ νηστεία εἶναι εὐλογημένη ἀρετὴ, ἀρκεῖ νά γίνεται σωστά καὶ ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία.

Νά ἔχῃς γενναία καρδιά, περιφρονώντας τοὺς κινδύνους πού δημιουργεῖ ὁ διάβολος γιὰ νά σέ τρομάξῃ. Ἡ γενναιότητα τῆς καρδιάς γεννιέται ἀπὸ τὴν μαρτυρία τῆς συνειδήσεως, πού λειτουργεῖ σωστά, ὅταν ἐφαρμόζομε τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐλπίδα μας στὸν Δεσπότη Χριστὸ θά ἐνισχύει τὸν ἀγῶνα μας. Χρειάζεται πολλὴ καὶ σκληρὴ δουεῖα γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς μὲ τὴν νηστεία. Αὕτῃ βέβαια πρέπει νά συνοδεύεται ὀπωσδήποτε καὶ ἀπὸ τὴν ταπεινώσι, γιὰ νά ὑπάρχει καρπὸς πνευματικὸς. Διαφορετικὰ δέν κάνομε τίποτε, γιατί καὶ οἱ δαίμονες δέν τρῶνε καθόλου, ἀλλὰ δέν μποροῦν νά ταπεινωθοῦν. Ἡ νηστεία μᾶς ἀνοίγει τὸν δρόμο γιὰ τὴν πραγματοποίησι ὡραίων ἔργων καὶ κυρίως γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄξιζε νά κἀνῃ κάποιος μερικὲς θυσιές γιὰ νά ἔχῃ μισθὸ “ἐκατονταπλασίονα” στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. ■

Οἱ Ἅγιοι ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἔζησαν στήν Σεβάστεια τῆς Ἀρμενίας, ὅπου ἦταν ἡγεμών ὁ Ἄγκικολας, τήν ἐποχή τοῦ αὐτοκράτορα Λικινίου. Οἱ μάρτυρες ὑπηρετοῦσαν στό ἴδιο “τάγμα” καί καταδικάσθηκαν νά πεθάνουν γυμνοί σέ μία παγωμένη λίμνη.

Ἡ περικοπή πού ἀκολουθεῖ ἀνήκει στήν 19ῆ ὁμιλία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου γιά τούς ἁγίους αὐτούς μάρτυρας:

“Τότε λοιπόν κατεδικάσθησαν νά διανυκτερεύσουν εἰς τό ὑπαίθρον ὅταν ἡ μέν λίμνη, γύρω ἀπό τήν ὁποίαν εἶχε σχηματισθῆ ἡ πόλις, εἰς τήν ὁποίαν ἔκαναν τούς ἀγῶνας αὐτούς οἱ ἅγιοι, ἦταν τρόπον τινά ἐν πεδίον κατάλληλον δι’ ἵππασίαν, ἀφοῦ τήν μετέβαλεν (εἰς τοιοῦτο πεδίον) ὁ κρύσταλλος (τοῦ πάγου)· καί, ἐπειδῆ μετεβλήθη εἰς ξηράν ἀπό τό παγετώδες ψῦχος, ἔδιδεν εἰς τούς περιοίκους τήν εὐκαιρίαν νά περιπατοῦν ἀσφαλῶς ἐπάνω εἰς τήν ἐπιφάνειαν· ποταμοί δέ, πού ἔτρεχον ἀδιακόπως, ἀφοῦ ἐδέθησαν μέ τόν κρύσταλλον τοῦ πάγου τῆς κοίτης των, ἐσταμάτησαν νά τρέχουν· καί ἡ ἀπαλή φύσις τοῦ νεροῦ μετεβλήθη εἰς ὁμοίωμα (τῶν σκληρῶν) λίθων, ἐνῶ τά ὀρμητικά φυσῆματα τοῦ βορρᾶ ἀναγκαστικῶς ὠδήγουν κάθε ἔμψυχον εἰς τόν θάνατον.

Τότε, λοιπόν, μόλις ἤκουσαν τήν διαταγήν (καί προσέξατε εἰς τό σημεῖον αὐτό τό ἀνίκητον φρόνημα τῶν ἀνδρῶν), ἀφοῦ μέ χαράν ἔβγαλεν ὁ καθένας καί ἐπέταξε καί τόν τελευταῖον χιτῶνα, ἐπροχωροῦσαν πρός τόν θάνατον διά τοῦ παγετώδους ψύχους, παροτρύνοντες ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ὅπως θά ἔκαναν εἰς τήν λεηλασίαν λαφύρων.

Δέν ἐκδυόμεθα, λέγουν, τό ἱμάτιον, ἀλλ’ ἀποθέτομεν τόν παλαιόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φθείρεται (ἐξακολουθητικῶς) σύμφωνα μέ τās ἐπιθυμίας, τās ὁποίας προκαλεῖ ἡ ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας. Σέ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, διότι μαζί μέ τό ἱμάτιον τοῦτο ἀποβάλλομεν τήν ἀμαρτίαν. Ἐπειδῆ δέ ἐξ αἰτίας τοῦ φιδιοῦ ἐφορέσαμεν ἐνδύματα, διά τόν Χριστόν ἄς ἐκδυθῶμεν. Πρός χάριν τοῦ παραδείσου, τόν ὁποῖον ἐχάσαμεν, ἄς μή προσηλωθῶμεν εἰς τά ἐνδύματα. Τί θά ἀνταποδώσωμεν εἰς τόν Κύριον; Ἐξεδύθη καί ὁ Κύριός μας. Ποίαν σπουδαιότητα ἔχει διά τόν δοῦλον νά πάθῃ ἐκεῖνα, πού ἔπαθε καί ὁ Κύριος; Μᾶλλον δέ καί αὐτόν τόν Κύριον ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τόν ἐξεδύσαμεν. Διότι ἐκείνη ἡ τολμηρά ἐνέργεια ἦτο ἔργον τῶν στρατιωτῶν· ἐκεῖνοι τόν ἐξεδύσαν καί διεμοιράσθησαν τά ἐνδύματά Του. Τήν ἀνεξάλειπτον λοιπόν ἐναντίον μας κατηγορίαν ἄς τήν ἐξαλείψωμεν μέ τήν θυσίαν τῶν ἐαυτῶν μας. Εἶναι δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλά γλυκύς ὁ Παράδεισος· ὀδυνηρόν τό πάγωμα, ἀλλά γλυκεῖα ἡ ἀνάπαυσις. Ἄς ἀναμεινῶμεν ἀκόμη ὀλίγον καί θά μᾶς θερμάνῃ ὁ κόλπος τοῦ Πατριάρχου. Ἄς ἀνταλλάξωμεν ὅλην τήν αἰωνιότητα μέ μίαν (ὀδυνηράν) νύκτα. Ἄς καῖ τό πόδι, διά νά χορευῆ ἀδιάκοπα μαζί μέ ἀγγέλους· ἄς πέσῃ τό χέρι, διά νά ἔχῃ παρρησίαν νά ὑψῶνεται (διά προσευχήν) πρός τόν Δεσπότην. Πόσοι ἀπό τούς ἰδικούς μας στρατιώτας ἐφονεύθησαν εἰς τήν παράταξιν τῆς μάχης, μένοντες πιστοί εἰς τόν φθαρτόν βασιλέα; Ἡμεῖς δέ χάριν τῆς πίστεως εἰς τόν ἀληθινόν βασιλέα δέν θά προσφέρωμεν ἐκουσίως τήν ζωήν αὐτήν;”

Απο
το

γεροντικό

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

ἡ ρίζα

ὄλων τῶν κακῶν

Ο Ὅσιος Παχώμιος εἶχε μία συνθήεια: δύο ἢ καί περισσότερες φορές τήν ἐβδομάδα συγκέντρωνε τούς Μοναχοῦς τοῦ Κοινοβίου του καί τούς δίδασκε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Κάποτε, ἀντί νά διδάξῃ ὁ ἴδιος, πρόσταξε τόν ὑποτακτικό του τόν Θεόδωρο, νέο ἀκόμη στήν ἡλικία καί ἀρχάριο στήν μοναχική ζωή, νά μιλήσῃ στούς ἀδελφούς. Ἦθελε μέ τόν τρόπο αὐτό νά δοκιμάσῃ τήν ὑπακοή του.

Ο καλός ὑποτακτικός, χωρίς ἀντιρρήσεις καί ταπεινολογίες, πραγματοποίησε εὐθύς τήν προσταγή τοῦ Ἡγουμένου του. Σηκώθηκε καί ἄρχισε νά διδάσκῃ τόν θεῖο λόγο. Αὐτό ὅμως δέν καλοφάνηκε στούς γεροντότερους. Θύμωσαν καί, ἀφήνοντας ἐπιδεικτικά τήν συγκέντρωσι, ἀποσύρθηκαν στά κελλιά τους.

Οταν τελείωσε ἡ διδασκαλία, ὁ Ὅσιος Παχώμιος τούς κάλεσε νά παρουσιασθοῦν μπροστά του.

- Γιατί φύγατε ἀπό τήν συγκέντρωσι; τούς ρώτησε αὐστηρά.

- Τί ἤθελες νά κανῶμε, Ἀββά, ἀποκρίθηκαν μέ ἀγανάκτησι ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἔβαλες ἕνα παιδαρέλι νά διδάξῃ τούς γέρους;

Ο Ὅσιος Παχώμιος ἀναστέναξε βαθεῖα, ἐνῶ, τήν ἴδια στιγμή, δάκρυα ἀνέβηκαν στά μάτια του.

-Καλά λένε πῶς ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ρίζα ὄλων τῶν κακῶν καί γκρεμίζει ὅλα τά καλά πού χτιζεῖ ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος μέ τόσους κόπους. Φεύγοντας ἀπό τήν σύναξι δέν καταφρονήσατε τόν Θεόδωρο, ἀλλά τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, πού ὠμιλοῦσε δι’ αὐτοῦ. Δέν εἶδατε ἐμένα, τόν πνευματικό σας πατέρα καί διδάσκαλο, μέ πόση προσοχή παρακολουθοῦσα; Καί σας βεβαιώνω πῶς πιό ὠφέλιμη διδασκαλία δέν εἶχα ἀκούσει μέχρι σήμερα.

Λέγοντας τά λόγια αὐτά τούς ἔδωσε αὐστηρό ἐπιτίμιο, γιά νά συντριψῇ τόν ἐγωισμό τους.

ΕΛΠΙΔΑ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ή μοναδική ΣΩΤΗΡΙΑ

Ο Παπα-Μεθόδιος, από τό κελλί τῶν Ἁγίων Θεοδώρων στίς Καρυές, ἔλεγε ὅτι ὁ Γέροντάς του πολύ ἀνησυχούσε γιά τήν πνευματική πρόοδο τῶν ὑποτακτικῶν του, ἐπειδή ἐλεγχόταν γιά τόν βαθμό τῆς ὑπακοῆς, πού εἶχε ἐπιδείξει ὁ ἴδιος, καί μ' αὐτόν τόν καημό πέθανε.

Μετά ἀπό λίγα χρόνια, ὁ Παπα-Μεθόδιος εἶδε σέ ὄραμα τόν Γέροντά του καί τόν ρώτησε:

- Τί κάνεις, Γέροντα; Πού βρίσκεσαι;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε:

- Καλά εἶμαι. Σώθηκα μέν, ἀλλά πῶς σώθηκα! Μέ πολύ κόπο, γιατί δέν ἔκανα ὑπακοή στόν Γέροντά μου, ὅταν πέθανα, μέ ρώτησε ὁ Ἄγγελος μέ αὐστηρό ὕφος: "Ἐχεις κανένα καλό ἔργο νά παρουσιάσης; Τί ἔκανες;".

Κι ἐγώ ἀπάντησα: "Κανένα καλό ἔργο δέν ἔχω κάνει, ἐκτός ἀπό ἀμαρτωλές πράξεις, τίς παρακοές στόν Γέροντά μου. Τό μόνο πράγμα πού ἔχω εἶναι ἡ ἐλπίδα μου στόν Θεό, καί ὅ,τι κάνει γιά μένα τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ".

Πῆγε τότε ὁ Ἄγγελος, γιά νά ρωτήσει, καί σέ λίγο ἐπέστρεψε καί μοῦ εἶπε:

"Ἀφοῦ ἀναγνώριζεις ταπεινά τά χάλια σου καί ἐλπίζεις μόνο στόν Θεό, μοῦ εἶπε ὁ Χριστός νά σέ περάσω μαζί μέ τους σωζόμενους".

Ρώτησε πάλι ὁ Παπα-Μεθόδιος τόν Γέροντά του γιά κάποιον γνωστό τους πριονᾶ, πού εἶχε πεθάνει:

- Γέροντα, πού βρίσκεται ὁ πριονᾶς;

Καί ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάντησε:

- Ὁ πριονᾶς βρίσκεται σέ καλύτερη θέσι ἀπό ἐμένα, γιατί καί πολύ ταλαιπωρήθηκε στήν ζωή του, ἀλλά καί ἔκανε ταπεινά ὑπακοή σ' ὅλα τά ἀφεντικά του, στά ὁποῖα ἐργαζόταν χωρίς νά παραπονιέται καί χωρίς νά διαμαρτύρεται.

Τόν ρώτησε ἐπίσης καί γιά ἓναν δαιμονισμένο, πού βρίσκεται, καί ὁ Γέροντας ἀπάντησε:

- Αὐτός βρίσκεται σέ ἀκόμα καλύτερη θέσι, γιατί πολύ ταλαιπωρήθηκε καί πολύ τόν ταπεινώσε τό δαιμόνιο μπροστά στούς ἀνθρώπους. Ἄλλά καί ὁ ἴδιος εἶχε ταπεινωθῆ, γιατί ἔλεγε: "Οἱ εὐχές τῶν Πατέρων θά μέ σώσουν κι ἐμένα τόν ταλαίπωρο".

Τήν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ Γέροντα τοῦ Παπα-Μεθόδιου συνέβη ἓνα συγκλονιστικό γεγονός. Ἐνῶ ξεψύχησε, ἐπανῆλθε γιά λίγο στήν ζωή. Τότε, οἱ Πατέρες πού βρίσκονταν κοντά του τόν ρώτησαν:

- Περιεργο! Πῶς ξεψύχησες καί ἐπανῆλθες;

Καί ὁ Γέροντας ἀπάντησε:

- Μόλις βγῆκε ἡ ψυχή μου ἐμφανίσθηκε ἓνας Ἄγγελος καί μοῦ εἶπε: "Νά ἐπιστρέψης πίσω γιά ν' ἀποχαιρετήσης πρῶτα τόν ἀδελφό σου". Ἐγώ τοῦ εἶπα: "Δέν ἔχω ἀδελφό οὔτε στόν κόσμο, οὔτε καί στήν καλογερική". "Ἐννοῶ τό σῶμα σου, τόν ἀδελφό τῆς ψυχῆς σου", ἀπάντησε ὁ Ἄγγελος. Καί ὅταν ἐπέστρεψα στό σῶμα μου, τότε γνώρισα τόν ἑαυτό μου. Μοῦ λέει ξανά ὁ Ἄγγελος: "Νά ἀποχαιρετήσης τό σῶμα σου, γιατί μ' αὐτό κακοπάθησες".

Καί μετὰ ἔφυγε ἡ ψυχή του στόν Οὐρανό. ■

Αθωνική

www.athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

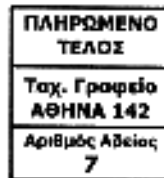
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με